

név:..... iskola: ..... osztály: .....

KÉT HÉT EGY MESE

2020-2021

2. osztály

6., UTOLSÓ forduló

Marék Veronika: Igaz történet piciállatról

In.: Marék Veronika: Alfa bácsi titka

Budapest: Pagony Kiadó, 2019

1) Milyen fajta állat volt Piciállat?

.....

2) Mi volt a család titka egész nyáron?

.....

.....

.....

3) Mi történt Piciállattal ősszel?

.....

4) Milyen dolgokat talált a család a téli csizmákban?

.....

.....

.....

.....

5) Az utolsó feladat, hogy színezd ki a hörcsögöt, és adj neki nevet!

VÉGE a játéknak!

Köszönjük, hogy részt vettél rajta (reméljük, jókat olvastál!)

Ha nem oldottad meg (még) az összes feladatlapot, pótolhatod:

2021. március 1-ig

A feladatlapokat (az ÖSSZESET) letöltheted a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Nagyon-nagyon várjuk a kész feladatlapokat (márc. 1-ig)!

Ha már megoldottad leadhatod (Te, szüleid, tanárod, kedves ismerős is)

a Könyvtár Ponton hétköznapi 9-16 óráig

vagy telefonon (66/411-171) tudunk egyeztetni az átvételről.

(Kérjük a pedagógusokat, szülőket segítsenek eljuttatni a könyvtárba a kész feladatlapokat!)

NEVED, ISKOLÁD, OSZTÁLYOD MINDIG ÍRD RÁ A LAPRA!

Marék Veronika: Alfa bácsi titka
Budapest: Pagony Kiadó, 2019

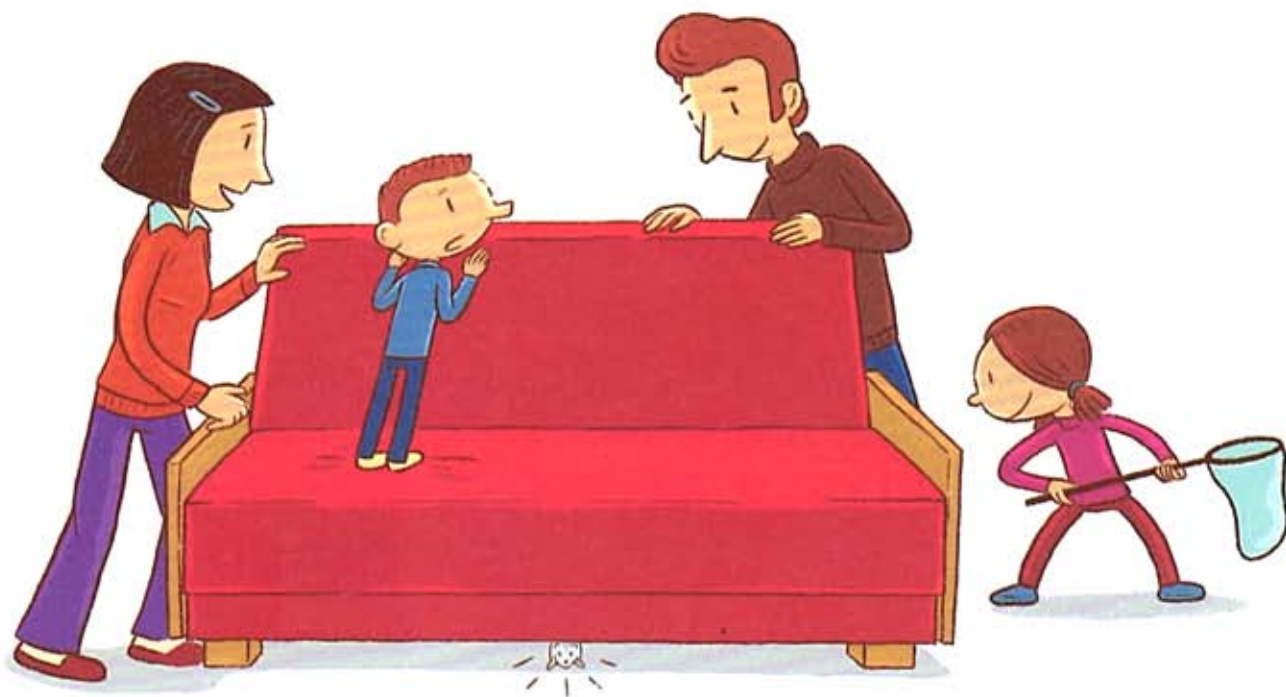
Baranyai (b) András rajzaival

IGAZ TÖRTÉNET PICIÁLLATRÓL

Piciállat megszökött. Kiugrott Miki kezéből, és beiskolt a heverő mögé.

Piciállat hörcsög volt, de nem aranyhörcsög, hanem jóval kisebb annál: törpehörcsög. Nagy fekete gyöngy volt a szeme, és szelíd volt, legalábbis mostanáig.

– Fogjuk meg! – kiáltottuk, és bekerítettük a heverőt. Piciállat kinézett itt, kikukucskált ott, aztán kirohant középütt, ahol senki se várta. Elsurrant a fal mellett, s hirtelen bebújt

egy apró hézagba a beépített szekrény alján. Onnan nem piszkálja ki senki!

Álltunk a rés előtt, és vártunk. Amikor eluntuk a várakozást, lefeküdtünk aludni. Miki gondosan egy fél szem cseresznyét tett a nyílás elé. Ez volt Piciállat kedvence.

Reggelre kelve a cseresznyének nyoma veszett! Eltűnt a mag is, amit a tálkája szórtunk. Békén hagytuk hát Piciállatot, s így etettük egész nyáron át. Üresen maradt lakóhelye, az üvegfalú terrárium.

Piciállat lett a mi titkunk. Csak mi tudtuk, hogy a lakásunkban vadon, szabadon él egy éjszakai állat.

Nem zajongott, nem rágcsált, nem piszkított. Semmi nyoma nem volt. Csak néha pillantottuk meg, ha az éjszaka közepén érkeztek haza, amint rezgő-mozgó bajuszkával fut apró lábain valahova, mint akinek sürgős dolga van.

Eljött az ősz, a hűvös idő, s egy napon észrevettük: megbarnult, összetöppedt a szőlőszem, amit Piciállatnak gurítottunk a réshez. Aggódva kérdeztük egymást.

– Mi történhetett vele? Elpusztult talán?

– Egér! Egér! – visított a szomszédasszonyom. Kint állt az erkélyen, és egy seprűvel hadonászott. – Csak... nincs szívem agyonütni, olyan aranyos...

Átrohantunk hozzájuk. Igen, Piciállat ült a muskátlis ládában, és érdeklődve nézte maga körül a felfordulást. Nem is

ellenkezett, amikor Miki lágyan megfogta, és visszavitte a terráriumba.

Úgy élt újra, mint régen. Szélid volt, és barátságos.

Amikor beköszöntött a tél, elővettem a meleg kabátomat. De jaj! Valaki lyukat rágott a gallérjába! Én tudom jól, hogy kicsoda! De ha odatűzők a lyuk fölé egy bőrből készült díszlevélkét, nem is látszik semmi.

Amikor elővettük a téli csizmáinkat a szekrény aljából, akkor néztünk csak nagyot! Itt járt talán a Mikulás? Mert minden csizmában volt valami! Egyikben rizs, a másikban feles borsó, a harmadikban bab. Találtunk lencsét meg búzát összekeverve. Volt kukorica a csizmákban, papagájeleség, sőt leveles tésztát is ráztunk ki belőlük. Nevetett az egész család.

– Piciállat, hogy jutottál be nap mint nap a kamrába? Hogy másztál fel a magas polcokra? Hogyan hordtál ennyi mindent a pofazacskódban be, a szekrénybe? Hányszor térültél-fordultál éjszakánként?

Piciállat nem válaszolt. Lustán hevert a terráriumban, és fekete gyöngyszeme elégedetten csillogott.

